

Arrest

nr. 52 759 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, lIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 26 augustus 2010 met nr. 206.947 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 februari 2009 met nr. 23 596 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 november 2007 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 6 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 augustus 2008. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 25 februari 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing bij arrest nr. 23 596. Tegen voormeld arrest wordt een cassatieberoep ingediend door de Belgische Staat. Op 26 augustus 2010 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 23 596 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 206.947 en verwijst de zaak naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing betreft de beslissing van 6 augustus 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21/08/2007 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*H., S. (R.R.: 088020341794)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te (...) adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27/11/2007, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de ambtenaar-geneesheer in het verslag van 05/08/2008 (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. Uit de bezorgde medische attesten dd. 10/07/2007 en 07/08/2007 opgesteld door dr. K. blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij in medische behandeling is, tevens is een medicamenteuze behandeling voorzien. Dr. K. stelt ook dat betrokkene zich niet kan verplaatsen, niet kan reizen of een lange reis kan verdragen. Dit is na onderzoek van het dossier door onze ambtenaar-geneesheer moeilijk in overeenstemming te brengen met de benigne en banale aard van betrokkenes klachten. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 20 augustus 2007, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 20 augustus 2007 wel degelijk twee medische attesten dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007 van zijn behandelende arts dokter K. A. had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat hij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar het herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering (...) blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 20 augustus 2007, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk objectieve en verifieerbare medische attesten voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt. Met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 20 augustus 2007 recente medische attesten bij opgesteld door dokter K. dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007. Uit de medische attesten kan wel degelijk worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een arts noodzakelijk is. Uit het door verzoeker voorgelegde medische attesten dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007 bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede is het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 5 augustus 2008 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 6 augustus 2008 heeft gebaseerd, in strijd met de door verzoeker voorgelegde medische attesten dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007 opgesteld door zijn behandelende arts.

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn. Ook verklaarde de behandelende arts uitdrukkelijk dat verzoeker niet in staat is om te reizen en dat een adequate therapie in het land van herkomst onmogelijk is. De ambtenaar-geneesheer is dan ook uiterst voorbarig in zijn advies dd. 5 augustus 2008 als hij tot tweemaal toe stelt dat deze gegevens "moeilijk in overeenstemming te brengen zouden zijn met de benigne en banale aard van deze psychosomatische klachten." Het door verzoekster voorgelegde medische attest bevatte een overzicht van de medische aandoeningen waaraan hij lijdt. Als zijn behandelende geneesheer bevestigt dat er medische behandelingen lopende zijn ; dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken) ; dat verzoeker niet in staat is om te reizen ; en dat er tenslotte geen adequate therapie in het land van herkomst voorhanden is : dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. Het advies van de ambtenaar-geneesheer is dan ook foutief en druist in tegen de medische attesten dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007 van dokter K. A. ; minstens is het advies voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten hem niet toe om te reizen. De ambtenaar-geneesheer stelt dan ook ten onrechte dat de medische aandoeningen van benigne en banale aard zouden zijn. Uit het door verzoeker voorgelegde medische attesten dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007 bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging noodzakelijk is. Het advies van de ambtenaar-geneesheer druist in tegen de voorgelegde medische attesten.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek zou verweerder ongetwijfeld een andere kijk op de zaken hebben gegeven. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met het medische attesten van de behandelende arts, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Dé motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D.. De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 ev.)."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat wat de medische problematiek betreft, volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft. De gemachtigde van de minister concludeert aldus dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker stelt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier niet op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Verweerder heeft niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging van 20 augustus 2007, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging genomen. Vooreerst, stelt verzoeker, is de bestreden beslissing onredelijk gelet op de objectieve en verifieerbare voorgelegde medische attesten waaruit wel degelijk de medische aandoeningen kunnen worden afgeleid. Vervolgens voert verzoeker aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer voorbarig en foutief is en indruist tegen de door hem voorgelegde medische attesten. Ten slotte meent verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu verweerder de mogelijkheid

had om verzoeker aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen en ten onrechte nagelaten heeft om dit te doen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaargeneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Uit artikel 9ter, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet leidt de Raad af dat de vreemdeling die stelt aan een ziekte te lijden die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst is, dit moet ‘aantonen’ en deze vreemdeling dus de bewijslast draagt. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de vreemdeling die een beroep wenst te doen op de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vervatte proceduremogelijkheid, uit een bijkomend medisch onderzoek af te leiden dat verzoeker aan een dergelijke ziekte lijdt die de afgifte van een verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verantwoord.

Uit artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan voorts afgeleid worden dat het medisch getuigschrift een gezondheidsproblematiek (ziekte) en een risico dient te vermelden maar dat de beoordeling van de inhoud van het medische getuigschrift dient overgelaten te worden aan de ambtenaar-geneesheer. Hieruit kan eveneens afgeleid worden dat deze enkel een advies dient te verschaffen aangaande het risico en de mogelijkheden van behandeling in verzoekers land van oorsprong of het land waar hij verblijft, maar niet verplicht is om de vreemdeling te onderzoeken. Aldus blijkt dat de inhoud van een medisch getuigschrift behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat dit onderzoek de grondigheid van de zaak betreft.

Er dient hier ook gewezen te worden op de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) waarin aangaande het ‘nieuwe’ artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

“In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaargeneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.”

In casu geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies over de medische situatie van verzoeker op basis van de medische stukken voorgelegd door verzoeker.

Uit het door verzoekers arts dr. K. opgemaakte medisch attest van 10 juli 2007 blijkt het volgende:

*“HUIDIGE PROBLEMATIEK: 1. Op de rechter knie mediaal en linker knie mediaal en lateraal zijn littekens tgv messteken. 2. Op de bovenarm links zijn 16-tal verschillende littekens tgv brandwonden met het gloeiwarm ijzer. 3. Polsen rechts en links zijn gebroken tgv het martelen en vastbinden met ijzerdraad aan de verwarmingsbuizen. 4. Distale falang van de eerste vinger links is vervormt tgv trauma (slagen met een stuk ijzer) 5. Psychische klachten: apatisch, huilend, slapeloos, depressieve episodes. Desondanks antidepressieve therapie klachten blijven persisteren. 6. Angstaanvallen (midden in de nacht begint te schreeuwen) tgv herinnering van het bovengenoemd feit.
BESLUIT: Op dit moment meneer H.S. heeft psychosomatische klachten. Ik denk dat adequate therapie in het land van herkomst is onmogelijk en terugreis kan gevaarlijk zijn.”*

In het ingevuld medisch getuigschrift van dr. K van 7 augustus 2007 herhaalt de arts van verzoeker dat adequate therapie in het land van herkomst onmogelijk is.

De ambtenaar-geneesheer stelt op basis van de door dr. K. opgestelde medische attesten vast dat verzoeker lijdt aan psychosomatische klachten. Verzoeker betwist dit niet. De ambtenaar-geneesheer duidt in zijn advies de medische situatie van verzoeker aan als volgt: *“Psychosomatische klachten (cfr. Grieks: psyche = geest, soma = lichaam) (ook wel functionele klachten of medische onverklaarde somatische symptomen genoemd) zijn lichamelijke klachten zonder duidelijk aanwijsbare medische oorzaak. Psychosociale processen worden verondersteld betrokken te zijn bij het ontstaan of onderhouden van de klachten. Min of meer kenmerkend voor functionele klachten is dat er nauwelijks tot geen reactie is op medicamenteuze interventie. Aanpak van dergelijke klachten bestaan voornamelijk uit geruststelling en uitleg/voorzichting. Een verwijzing naar een klinisch psycholoog of een psychiater voor cognitieve gedragstherapie kan eveneens overwogen worden.”*

De ambtenaar-geneesheer concludeert aan de hand van de voorgelegde attesten dat er geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde medische attesten waaruit blijkt dat hij aan een ziekte lijdt waarbij een regelmatige opvolging door een arts noodzakelijk is. Bovendien is er momenteel nog een medische behandeling lopende en tevens zijn er nog medische behandelingen voorzien. Ook verklaarde zijn arts uitdrukkelijk dat hij niet in staat is om te reizen en dat een adequate therapie in het land van herkomst onmogelijk is.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies van 5 augustus 2008 hieromtrent het volgende:

“Dhr. H. is in medische behandeling, tevens is een ‘geneeskundige’ (medicamenteuze?) behandeling voorzien, zoals blijkt de voorgelegde medische attesten dd. 10.07.2007 en 07.08.2007, opgesteld door dr. K. Hierbij merkt dr. K. evenwel op: ‘Desondanks antidepressieve therapie klachten blijven persisteren’. Deze medicamenteuze behandeling is m.i. evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de benigne en banale aard van betrokkenes klachten: ‘psychosomatisch’. Dr. K. stelt ook dat betrokkene zich niet kan verplaatsen, niet kan reizen of een lange reis kan verdragen. Dit is m.i. eveneens moeilijk in overeenstemming te brengen met de benigne en banale aard van deze psychosomatische klachten.”

Uit de conclusie van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 5 augustus 2008 blijkt bijgevolg dat het voor hem vaststaat dat de medische klachten van verzoeker niet dermate ernstig is dat deze een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Hieruit leidt de Raad af dat de ambtenaar-geneesheer het niet noodzakelijk achtte bijkomend

onderzoek te doen aangezien het voor hem vaststond dat de medische aandoening van verzoeker niet ernstig is.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift heeft de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening gehouden met alle in de medische attesten aangehaalde elementen. Hij vermeldt immers de medische behandelingen en het feit dat verzoeker volgens dr. K niet in staat is om te reizen. De ambtenaar-geneesheer stelt immers in zijn advies dat dr. K in de medische attesten heeft vermeld dat een medische behandeling bezig is en dat een 'geneeskundige' behandeling voorzien is. Met betrekking tot deze aangehaalde elementen stelt de ambtenaar-geneesheer evenwel het volgende vast: de precieze aard en/of de voorziene duur van deze behandeling wordt niet omschreven; welke behandeling bezig is valt niet af te leiden uit de beschikbare medische gegevens en de voorziene behandelingsduur valt evenmin af te leiden uit de beschikbare medische gegevens. De ambtenaar-geneesheer merkt tevens op dat dr. K stelt dat verzoeker zich niet kan verplaatsen, niet kan reizen of een lange reis kan verdragen. De ambtenaar-geneesheer stelt dat dit *"evenwel moeilijk in overeenstemming is de brengen met de benigne en banale aard van verzoekers klachten: 'prsychosomatisch'."* Uit het advies blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer de *"diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier"* heeft onderzocht en in acht heeft genomen. Waar verzoeker aldus opnieuw verwijst naar de door hem ingediende medische stukken, maakt hij niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en die niet correct zou hebben beoordeeld.

De Raad herhaalt dat de vreemdeling die stelt aan een ziekte te lijden die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling in zijn land van herkomst is, dit moet *'aantonen'* en deze vreemdeling dus de bewijslast draagt.

Waar verzoeker stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer foutief is en voorbarig voert hij in zijn middel in wezen aan dat hij het niet eens is met het advies van de ambtenaar-geneesheer. De Raad wijst erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer op zich niet volstaat om aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer niet in alle redelijkheid tot zijn advies is gekomen. Verzoeker betwist immers niet dat hij aan een psychosomatische aandoening lijdt. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer verzoekers medische aandoening, rekening houdend met alle elementen zoals vermeld in de medische attesten, heeft beoordeeld. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van ambtenaar-geneesheer, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een nieuw medisch onderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoeker, die thans opnieuw verwijst naar de voorgelegde medische attesten en een bijkomend onderzoek suggereert, maakt niet aannemelijk dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is, laat staan dat hij de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer weerlegt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker, zijn beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer. Op grond van dit advies concludeert verweerder dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de aangehaalde medische problematiek van verzoeker is onderzocht door een ambtenaar-geneesheer en dat verweerder, op grond van het advies van de controlearts de medische problematiek niet weerhoudt als grond voor regularisatie. Verweerder motiveert en onderbouwt zijn conclusie aan de hand van het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is toont hij evenmin aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag, alsook op de adviezen gegeven door de arts van verzoeker en die van de ambtenaar-geneesheer en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Zoals voormeld is een adequate medische behandeling voor verzoeker in Armenië uitgesloten. Een terugkeer naar zijn land van herkomst is daarom onmogelijk. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.”

2.4. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Waar verzoeker stelt dat er geen adequate medische behandeling voorhanden is in Armenië en stelt dat een onderbreking van de huidige medische behandeling en een gedwongen terugkeer van verzoeker een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden afgeleid. Verzoeker beperkt zijn betoog tot een louter theoretische uiteenzetting van artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat er geen bewijs aanwezig is waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op het artikel 3 van het EVRM. Verweerder steunt zijn conclusie op het advies van de ambtenaar-geneesheer die na onderzoek van de aard van verzoekers klachten tot het besluit komt

dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat het besluit van de ambtenaar-geneesheer en de conclusie van verweerder in de beslissing, niet kennelijk onredelijk is. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt eveneens dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn medische attesten, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Bij zijn verzoekschrift dd. 20 augustus 2007 had verzoeker wel degelijk recente en gemotiveerde medische attesten voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007 opgesteld door de behandelende arts dokter K. A. blijkt dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige medische opvolging en dat er medische behandelingen voorzien zijn.

De voorgelegde medische attesten dd. 10 juli 2007 en 7 augustus 2007 betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot het advies van de ambtenaargeneesheer dd. 5 augustus 2008, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende arts.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 6 augustus 2008 te worden vernietigd.”

2.6 Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Waar verzoeker verweerder verwijt hem niet aan een bijkomend medisch onderzoek te hebben onderworpen wijst de Raad nogmaals op artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaargeneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Er dient hier ook gewezen te worden op de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) waarin aangaande het ‘nieuwe’ artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaargeneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat de ambtenaar-geneesheer wordt geacht voldoende bekwaam te zijn om zelf te oordelen of al dan niet een bijkomend onderzoek noodzakelijk is om een advies te geven. De Raad treedt dit standpunt bij. In casu bleek dat de medische toestand van verzoeker duidelijk kon worden vastgesteld en geëvalueerd op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische getuigschriften van de behandelende arts. Rekening houdende met de twee voorgelegde attesten oordeelde de ambtenaar-geneesheer in het medisch verslag van 5 augustus 2008 dat geen ernstige aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in diens herkomstland. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de door hem ingediende medische attesten en de door de ambtenaar-geneesheer vastgestelde medische aandoening niet betwist, maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. M. BEELEN,
mevr. N. MOONEN,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. BAMPS